

Konstrecensioner

Stjärnhimlar, sotmoln och suggestiva spår på Stockholms gallerier

UPPDATERAD 2020-08-27 PUBLICERAD 2020-08-26

Bild 1 av 4 Vy från Astrid Svangrens utställning på Anna Bohman gallery
Foto: Mathias Johansson

Nu har gallerierna öppnat i Stockholm och konstsäsongen startat. Magnus Bons har sett fyra starka utställningar som för dialog med varandra.

Galleriutställningar i Stockholm

Paul Fägerskiöld: "Starry night"

Galerie Nordenhake t o m 26/9

Sonja Larsson: "Resonance"

Cecilia Hillström gallery t o m 26/9

Lars Nilsson: "Pareidoli i sotmolnens tid"

Galleri Andersson/Sandström t o m 27/9

Astrid Svangren: "Everything changes"

Anna Bohman gallery t o m 20/9

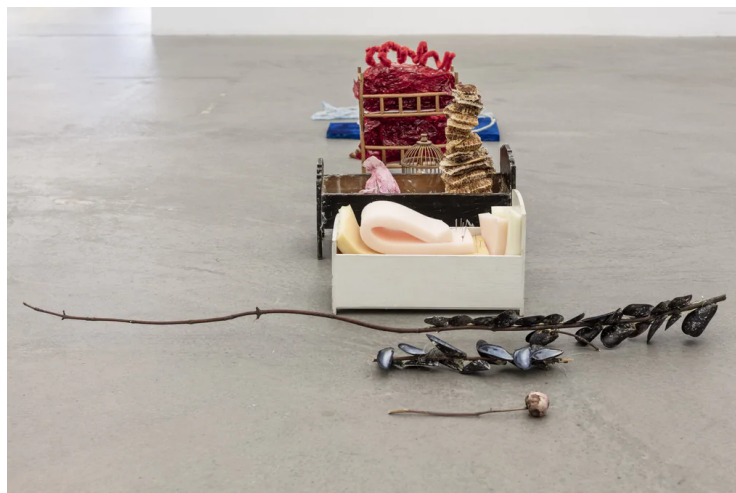
När gallerierna i Stockholm säsongöppnar syns ett komplext abstrakt bildberättande i i fyra suggestiva utställningar. Här finns både intressanta skillnader och korskopplingar i tonlägen och utförande. Konstverken rör sig mellan förtätning och upplösning, och uppvisar såväl dominanta tilltal som ljudlös bortvändhet.

Starkast avtryck gör Paul Fägerskiölds sakligt mystiska stjärnhimlar på Galerie Nordenhake. Hans metafysiska perspektiv ringar in galleriets rum med en storartad exakthet. Kosmos ogripbara utbredning möter materialens närvaro. Jag ser stjärnkonstellationer från olika platser och vid olika tidpunkter – både historiskt och i framtiden – uträknade av programvaran Starry Night.

Genom titlarna färdas jag blixtnabbt i tanken mellan Mayatemplet i Mexiko vintersolståndet 2012 och Van Goghs sjukhusateljé i Sydfrankrike 1889. Och ett par dovt glänsande målningar avbildar himlen över Stockholm 1 januari år 100 000. Det hisnar när jag står framför de väldiga purpurfärgade formerna, tydligt inramade av rå linneduk. Fägerskiölds illusoriska stjärnor är bara runda öppningar i den täta färgmassan.

Sonja Larssons kalejdoskopiskt vindlande måleri på Cecilia Hillström gallery intar mitt blickfång med en avundsvärd precision av annat slag. Jag slås av ornamentiken, mönstereffekterna och de optiska färgblandningarna. Målningarnas gåtfulla perfektion är samtidigt uppfordrande och upplyftande. Det är fascinerande att se hur exakt verken vecklar ut sig, hur naket de exponerar sin konstruktion. I symmetriska slingor och parallella linjeformer. I ett monokromt skikt, eller i flerfärgade lager. Med variationer av täthet och flimmer.

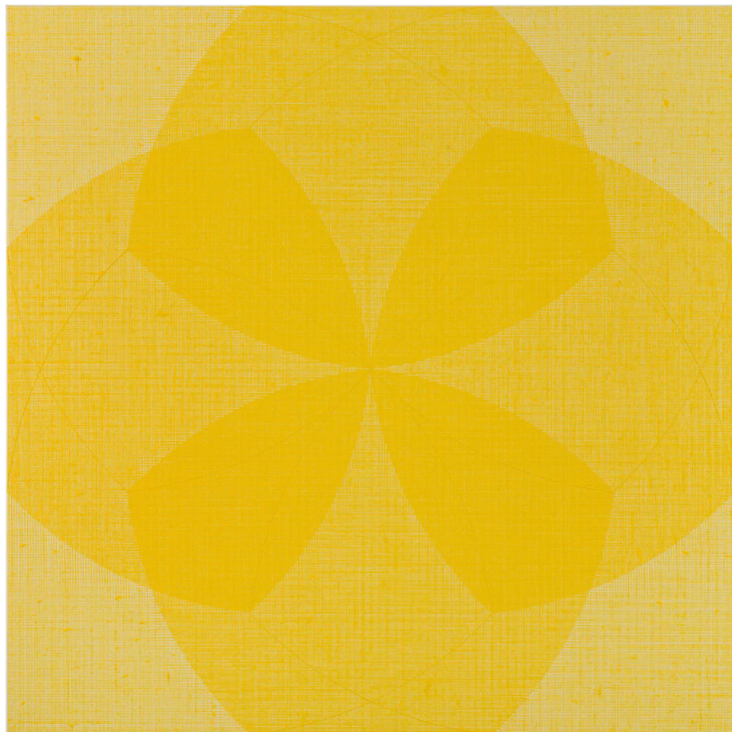
Larssons teknik är nära fulländning, men gör mig nyfiken på vart processen ska föra henne. Målningarna bildar en familj under tillväxt, där ursprungsformer långsamt förändras och återkomster medför nya avstickare.

Objekt av Astrid Svangren på Anna Bohman gallery Foto: Mathias Johansson

I kontrast till dessa utställningars tydliga fixpunkter är Astrid Svangrens installation "Everything changes" på Anna Bohman Gallery befriande utspridd. Liksom tidigare arbetar hon med koncentrationer av material som upprättar rumsliga förbindelser sinsemellan. En intensivt gul påle träd med en torkad blomsterkrans möter här en träställning behängd med tunt bomullsnät, tvinnat silkespapper och reflekterade cellofan. Infärgade och fläckade material, som en sorts kläder eller avlagda hudar. Kanske har de använts till målningen i plexiglas intill. Överensstämmelser i färgtoner, spår och avtryck i ytan talar för det.

Jag uppfattar att en känslofylld hantering av material och minnen står i centrum hos Svangren. Det stora och det lilla, lek och allvar, fest och vardag. Allt manifesterat i en ansamling av föremål på golvet där docksängar har placerats bredvid pinnar med musselskal, kakor av bivax intill sammetstyg och snäckor. Ting laddade med innebörd, kvarlevor från en sorts poetisk pollinering. Här – i de spirande materialen – möts Astrid Svangren och Sonja Larsson.

Sonja Larsson, "Frequency". Foto: Jean-Baptiste Béranger

Det finns beröringspunkter även mellan Paul Fägerskiöld och Lars Nilsson, trots att den förstnämnde söker koncentration och den andre strävar mot upplösning. Verken i Nilssons nedtonade utställning på Galleri Andersson/Sandström befinner sig vid en ödslig nollpunkt. Han visar en sammanhållen svit umbrädfärgade sprejmålningar, liknande dammoln eller yrande smutsflagor. Fixerade skuggor på dukar besprutade med koncentrerad rosco, en matt färg som används inom teaterns dekormåleri.

Målningarna föreställer nästan ingenting, men leder ändå till ett sökande efter igenkänning. Utställningen har fått titeln "Pareidoli i sotmolnens tid", efter fenomenet som får oss att se figurer i moln eller ansikten hos döda ting. Nilsson utgångspunkt är Australiens kraftiga bränder som rasade förra året, och han låter slumpen framkalla likartade syner i sprejade fläckar. Fast en undergångsstämning har varit närvarande länge i Nilssons konstnärskap.

Men för mig handlar det här inte om att se andra bilder, målningarna är sig själva nog. Angreppssättet och stämningen de skapar är avgörande. Det smått fantastiska med Nilssons inåtvända målningar är hur de bär på sin egen begränsning – en oändlig frihet. Jag tycker mig se den sista bilden. Och på samma gång den första.

TEXT

Magnus Bons